

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 91/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/6/2024 z 28. augusta 2025 takto

rozhodol:

1. Návrhu na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e**.
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Tdo/6/2024 z 28. augusta 2025. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým Mestskému súdu Košice uloží, aby sa až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti zdržal nariaďovania a vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na mestskom súde pod sp. zn. 5T/140/2020.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Košice-okolie rozsudkom sp. zn. 5T/140/2020 z 21. septembra 2020 oslobodil sťažovateľa spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ochrany súkromia v obydlí podľa § 194a ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukázaním na § 138 písm. b) Trestného zákona, ktorý mal sťažovateľ spáchať tak, že v okrese Košice-okolie, v obci [REDAKOVANÉ] od presne nezisteného času 19. decembra 2012 do 17.50 h 6. novembra 2019 na ulici [REDAKOVANÉ] v rodinnom dome bez súhlasu vlastníčky rodinného domu neznámym spôsobom nainštaloval GSM odpočúvacie zariadenie nezisteného typu do priestoru medzi sadrokartónom a stropom v obývačke a následne v období od 13. januára 2018

do 21. mája 2019 zadovažoval bez jej súhlasu pre seba neoprávneným sledovaním jej obydľia poznatky o jej živote a živote osôb s ňou žijúcich a vyhotovoval o tomto sledovaní záznam technickými prostriedkami vo forme SMS správy svedčiacej o prítomnosti osoby v obydlí a tiež vo forme evidovania dátumov, časov a dĺžky jednotlivých odpočúvaní na technickom zariadení operátora, čím vlastníčke rodinného domu [REDAKOVANÉ] porušil právo na súkromný a rodinný život vedený v obydlí.

3. Proti tomuto oslobodzujúcemu rozsudku okresného súdu podal prokurátor Okresnej prokuratúry Košice-okolie odvolanie, o ktorom Krajský súd v Košiciach rozhodol uznesením sp. zn. 4To/3/2023 z 22. februára 2023 tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

4. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podali dovolania minister spravodlivosti Slovenskej republiky a generálny prokurátor Slovenskej republiky, o ktorých najvyšší súd napadnutým uznesením z 28. augusta 2025 rozhodol tak, že podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že predmetným rozsudkom okresného súdu v spojení s predmetným uznesením krajského súdu bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) a ods. 3 Trestného poriadku porušený zákon v § 285 písm. b) Trestného poriadku, v § 319 Trestného poriadku, v § 194a ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona a v § 138 písm. b) Trestného zákona v prospech sťažovateľa. Najvyšší súd podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zároveň zrušil predmetný rozsudok okresného súdu a predmetné uznesenie krajského súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na tieto zrušené rozhodnutia, ak vzhlľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku mestskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta porušenie označených práv napadnutým uznesením, ktoré považuje za arbitrárne, pričom za svojvoľný považuje predovšetkým záver najvyššieho súdu, že skutok, pre ktorý bol sťažovateľ obžalovaný, je trestným činom, keďže podľa názoru sťažovateľa predmetný skutok nenapĺňa objektívne znaky skutkovej podstaty trestného činu ochrany súkromia v obydlí podľa § 194a Trestného zákona.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde].

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný.

10. Podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak to ustanovuje zákon o ústavnom súde v § 132 ods. 1 alebo § 142 ods. 1.

11. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

12. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v trestnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 386/2019, II. ÚS 124/2021, II. ÚS 428/2021, II. ÚS 257/2021).

13. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný

na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie (IV. ÚS 212/2022).

14. Trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09). Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

15. Ústavný súd konštatuje, že osobitosťou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je skutočnosť, že smeruje proti zrušujúcemu rozhodnutiu všeobecného súdu, čo znamená, že konanie o trestnej veci sťažovateľa na všeobecných súdoch ďalej pokračuje. V danom prípade teda ešte nejde o konečné rozhodnutie, ktorého dôsledkom by bolo právoplatné skončenie veci. Inak povedané, sťažovateľ sa usiluje o kasáciu kasácie.

16. Ústavný súd v obdobných prípadoch opakovane odmietol ústavné sťažnosti smerujúce proti kasačným rozhodnutiam súdov (napr. I. ÚS I. ÚS 231/2014, III. ÚS 305/2020, II. ÚS 76/2021), pričom vyslovil názor, že ústavná sťažnosť je v danej situácii podaná predčasne, keďže v takýchto prípadoch má sťažovateľ možnosť v ďalšom štádiu konania pred všeobecným súdom uplatniť ochranu označených práv aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 38/2013, I. ÚS 167/2012, I. ÚS 214/2014, III. ÚS 251/2018).

17. Samozrejme, uvedený právny názor neplatí absolútne – k zrušeniu zrušujúceho rozhodnutia môže výnimočne dôjsť v prípade, keď dôvody na tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam, a tak znehodnocujú ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 6/2018). Predmetná vec sťažovateľa však podľa názoru ústavného súdu takýmto prípadom nie je.

18. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je konečným rozhodnutím, ale je rozhodnutím, ktorým sa vec vrátila na opätovné prejednanie a rozhodnutie mestskému súdu, a teda sťažovateľ bude mať/má možnosť naďalej (a opätovne) uplatniť/hájiť ochranu svojich práv. Inak povedané, sťažovateľ sa bude môcť dožadovať súdnej ochrany svojich v ústavnej sťažnosti označených práv a v plnom rozsahu uplatniť všetky argumenty, ktorými podporuje svoju ústavnú sťažnosť.

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že nie je daný dôvod, aby ústavný súd v danej fáze vstupoval do prebiehajúceho trestného konania vo veci sťažovateľa a neprípustne si tak predčasne uzurpoval právomoc všeobecných súdov. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie sťažovateľovi dostupných možností ochrany jeho práv nemožno nahradzovať

ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy). Až v prípade, ak v priebehu samotného trestného konania nebudú odstránené sťažovateľom namietané pochybenia, ktoré podľa jeho názoru predstavujú porušenie jeho ústavou garantovaných základných práv a slobôd, bude sa po skončení predmetného trestného konania sťažovateľ môcť domáhať ochrany týchto základných práv a slobôd prostredníctvom ústavnej sťažnosti.

20. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že ak po skončení trestného konania pred všeobecnými súdmi ústavný súd pri meritórnom prerokovaní neskôr podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospeje k záveru, že právne názory formulované v kasačnom uznesení najvyššieho súdu a rešpektované v ďalších fázach konania súdmi nižšej inštancie nespĺňajú požiadavky plynúce pre sťažovateľa zo základných práv a slobôd garantovaných ústavou, nevyklučuje to kladné rozhodnutie o takejto neskôr podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Ústavný súd totiž nie je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v jeho zrušujúcom uznesení, ktorým sa vec vracia na ďalšie konanie súdu nižšej inštancie. Z uvedeného o. i. zároveň vyplýva, že v prípade, ak by sa prípadná obrana všeobecných súdov v konaní o neskôr podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa odvolávala na povinnosť súdu nižšej inštancie rešpektovať názor najvyššieho súdu vyslovený v jeho zrušujúcom rozhodnutí, nebráni to ústavnému súdu vysloviť porušenie základných práv sťažovateľa (m. m. nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 632/2016-34 z 30. novembra 2016 publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 33/2016).

21. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.

K návrhu na vydanie dočasného opatrenia

22. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým mestskému súdu uloží, aby sa až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľa zdržal nariaďovania a vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na mestskom súde pod sp. zn. 5T/140/2020.

23. Podľa § 130 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

24. Pokiaľ ide o sťažovateľov návrh na vydanie dočasného opatrenia, ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z predchádzajúcich bodov časti II odôvodnenia tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade nie

sú splnené predpoklady stanovené v § 130 zákona o ústavnom súde na vydanie dočasného opatrenia, a preto ústavný súd návrhu na vydanie dočasného opatrenia nevyhovet (bod 1 výroku tohto uznesenia).

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu